



ODPIS

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2021 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia NSA Zygmunt Zgierski
Sędziowie:	Sędzia NSA Tomasz Zbrojewski
	Sędzia del. WSA Arkadiusz Blewązka (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2021 r.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skargi kasacyjnej Wiesławy Morzyckiej
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 29 maja 2018 r. sygn. akt I SA/Wa 1896/17
w sprawie ze skargi Wiesławy Morzyckiej
na postanowienie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji
z dnia 22 września 2017 r. nr DAP-WN-727-98/2017
w przedmiocie zawieszenia postępowania administracyjnego

1. uchyla zaskarżony wyrok, zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 kwietnia 2017 r. nr DAP-WPK-727-1347/2016/ICh;
2. zasądza od Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na rzecz Wiesławy Morzyckiej kwotę 1.100,00 (tysiąc sto) PLN tytułem zwrotu kosztów postępowania.



Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

[Signature]
Data: 22.06.2021
Godzina: 14:17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2018 r., I SA/Wa 1896/17 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę Wiesławy Morzyckiej na postanowienie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 września 2017 r. nr DAP-WN-727-98/2017 w przedmiocie zawieszenia postępowania administracyjnego.

Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie sprawy:

Decyzją Nr 19018 z dnia 25 lutego 1992 r. Wojewoda Warszawski stwierdził nabycie przez Gminę Warszawa – Żoliborz, z mocy prawa, w dniu 27 maja 1990 r., nieodpłatnie własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marymonckiej 49, oznaczonej w ewidencji gruntów w jednostce ewidencyjnej Żoliborz, obręb 78/7-05-09, jako działka nr 2/7, opisanej w karcie inwentaryzacyjnej nr 1620, zabudowanej budynkiem mieszkalnym, z wyłączeniem 8 lokali sprzedanych. Decyzją nr 315 z dnia 1 października 2015 r. Minister Administracji i Cyfryzacji, po rozpoznaniu wniosku Bolesława Morzyckiego, stwierdził nieważność ww. decyzji Wojewody Warszawskiego z dnia 25 lutego 1992 r., w części dotyczącej budynku mieszkalnego, z wyłączeniem 8 lokali sprzedanych. Następnie decyzją Nr 169 z dnia 1 kwietnia 2016 r., znak: DAP-WPK-0158-494/2016/Ich Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, stwierdził nieważność ww. decyzji Ministra Administracji i Cyfryzacji nr 315, wskazując, iż przy jej wydaniu doszło do rażącego naruszenia prawa poprzez skierowanie tej decyzji do osoby zmarłej. Z wnioskiem o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Wojewody Warszawskiego z dnia 25 lutego 1992 r., w części dotyczącej budynku mieszkalnego z wyłączeniem 8 lokali sprzedanych, wystąpiła Wiesława Mokrzycka, następczyni prawna Bolesława Mokrzyckiego.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017 r. nr DAP-WPK-727-1347/2016/ICh Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji zawiesił z urzędu postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji Wojewody Mazowieckiego z dnia 25 lutego 1992 r. do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o przyznanie prawa własności czasowej (aktualnie użytkowania wieczystego) do przedmiotowej nieruchomości w trybie art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 50, poz. 279 ze zm.), dalej w uzasadnieniu przywoływanego jako „dekret warszawski”. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy złożyła Wiesława Mokrzycka wskazując, iż prowadzone przed

Prezydentem m.st Warszawy postępowanie nie ma wpływu na przedmiot niniejszego postępowania.

Postanowieniem z dnia 22 września 2017 r. nr DAp-WN-727-98/2017 Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji utrzymał w mocy własne postanowienie z dnia 24 kwietnia 2017 r. o zawieszeniu z urzędu postępowania administracyjnego. W uzasadnieniu organ podniósł, iż z analizy zaistniałych w przedmiotowej sprawie zdarzeń prawnych wynika, że z obrotu prawnego wyeliminowano orzeczenie Powiatowej Rady Narodowej m.st Warszawy z dnia 18 sierpnia 1951 r. oraz utrzymującą je w mocy decyzję Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 6 listopada 1951 r. o odmowie przyznania prawa własności czasowej, co rodzi po stronie Prezydenta m.st Warszawy obowiązek rozpatrzenia wniosku złożonego w trybie art. 7 dekretu warszawskiego. Stwierdzenie nieważności odmownego orzeczenia dekretowego przywraca uprawnionym prawo ubiegania się o ustanowienie użytkowania wieczystego. Nie powoduje natomiast restytucji prawa własności budynku znajdującego się na gruncie (art. 5 dekretu warszawskiego). Odrębna własność budynku, po utracie własności gruntu z mocy prawa, mogła być zachowana przez byłych właścicieli gruntu gdy uzyskali na podstawie stosownej decyzji administracyjnej prawo podmiotowe do gruntu określone w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, przy zachowaniu odpowiedniego trybu ubiegania się o takie prawo (zachowania terminu złożenia wniosku i spełnienia przesłanek ustanowienia prawa). Minister podniósł, że ww. wniosek o przyznanie użytkowania wieczystego nadal pozostaje nierozpoznany, a zatem niezasadne jest stanowisko strony, że w dniu 27 maja 1990 r. nieruchomości budynkowa stanowiła własność następców prawnych właściciela dekretowego. O tym przesądzi bowiem dopiero wynik postępowania prowadzonego przez Prezydenta m.st. Warszawy. W konsekwencji, postępowanie w sprawie rozpoznania wniosku dekretowego stanowi zagadnienie wstępne w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., bowiem pomiędzy tym postępowaniem a przedmiotowym postępowaniem nieważnościowym zachodzi zależność przyczynowo – skutkowa. Decyzja Prezydenta m.st Warszawy w przedmiocie ustanowienia użytkowania wieczystego w trybie art. 7 dekretu warszawskiego rozstrzygnie kwestię tytułu prawnego do budynku znajdującego się na nieruchomości, a tym samym przynajmniej strony w przedmiotowym postępowaniu nieważnościowym.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na powyższe postanowienie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji złożyła Wiesława

Morzycka zarzucając naruszenie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. w związku z art. 127 § 3 i art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. przez nieuchylenie zaskarżonego orzeczenia w sytuacji gdy postępowanie, na które powołuje się organ nie ma wpływu na przedmiot niniejszego postępowania. Wobec powyższego, wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

W odpowiedzi na skargę Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł o jej oddalenie podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonym postanowieniu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalając skargę jako niezasadną wskazał, iż podstawę materialnoprawną zaskarżonego rozstrzygnięcia stanowi art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. Przepis ten wskazuje, iż zawieszenie postępowania administracyjnego następuje wówczas gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd. Odwołując się do okoliczności faktycznych sprawy Sąd I instancji wskazał, iż istota sporu sprowadza się do tego, czy postępowanie w przedmiocie rozpoznania wniosku dekretowego jest zagadnieniem wstępnym względem postępowania nieważnościowego dotyczącego decyzji komunalizacyjnej. Odnosząc się do tej kwestii wskazał, iż przepisy k.p.a. nie definiują pojęcia zagadnienia wstępnego, ale w myśl utrwalonego orzecznictwa sądów administracyjnych, zagadnieniem wstępnym jest takie postępowanie, którego wynik ma bezpośredni wpływ na treść rozstrzygnięcia w sprawie administracyjnej. Oznacza to sytuacje, w których wydanie orzeczenia merytorycznego w sprawie będącej przedmiotem postępowania przed właściwym organem uwarunkowane jest uprzednim rozstrzygnięciem wstępnego zagadnienia prawnego, którego ocena może być przedmiotem odrębnego postępowania. Przyjmuje się przy tym, iż pomiędzy rozstrzygnięciem zapadłym przed sądem lub innym organem, a rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej musi zachodzić stosunek zależności, co oznacza, że sprawa administracyjna może zostać rozstrzygnięta na różne sposoby, w zależności od tego, jakie rozstrzygnięcie wyda sąd lub inny organ.

Zdaniem Sądu I instancji analiza akt sprawy potwierdza prawidłowość stanowiska organów, iż postępowanie w przedmiocie rozpoznania wniosku dekretowego jest zagadnieniem wstępnym w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. względem postępowania nieważnościowego dotyczącego decyzji komunalizacyjnej. Dla przedmiotowego postępowania w sprawie stwierdzenia w części nieważności decyzji komunalizacyjnej, zasadnicze znaczenie ma bowiem wyjaśnienie kwestii tytułu

prawnego do budynku znajdującego się na przedmiotowej nieruchomości. Wyjaśnienie tej kwestii może zaś nastąpić wyłącznie w postępowaniu w przedmiocie rozpoznania wniosku dekretowego dotyczącego przedmiotowej nieruchomości. Sąd wskazał, że stwierdzenie nieważności decyzji odmawiającej byłym właścicielom gruntów warszawskich przyznania prawa wieczystej dzierżawy lub prawa zabudowy na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego (co miało miejsce w niniejszej sprawie) wywołuje ten skutek prawny, iż przywraca uprawnionym prawo do ubiegania się o ustanowienie prawa wieczystego użytkowania jako „surogatu” nieistniejących obecnie praw majątkowych, przewidzianych w art. 7 ust. 1 ww. dekretu. Nie powoduje natomiast prawnorzeczowego skutku w postaci restytucji prawa własności budynku znajdującego się na gruncie (art. 5 dekretu warszawskiego) (vide: postanowienie SN z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 288/2010, OSP 2013/4/46).

Dalej Sąd I instancji wskazał, iż pozostaje poza sporem, że wobec wyeliminowania z obrotu prawnego orzeczenia o odmowie przyznania byłym właścicielom nieruchomości warszawskiej prawa własności czasowej, wniosek o przyznanie tego prawa (aktualnie prawa użytkowania wieczystego) pozostaje nadal nierozpoznany. Toczy się zatem przed innym organem postępowanie administracyjne mające na celu ocenę, czy objęta kontrolowaną przez organ nadzoru decyzją komunalizacyjną nieruchomość budynkowa stanowiła w dacie komunalizacji własność następców prawnych właściciela dekretowego. W ocenie Sądu, rozstrzygnięcie tej kwestii będzie miało bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcie przez organ kwestii zasadniczej dla postępowania nieważnościowego, tj. tego komu przysługiwał tytuł prawny do budynku znajdującego się na gruncie przedmiotowej nieruchomości, na co słusznie wskazały organy orzekające uzasadniając konieczność zawieszenia przedmiotowego postępowania nieważnościowego. Wobec powyższego Sąd I instancji za niezasadny uznał zarzut naruszenia art. 97 § 1 pkt 4 w związku z art. 127 § 3 i art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. Uznał nadto, że bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy pozostaje podniesiona w skardze okoliczność wydania w trybie nieważnościowym wcześniejszej decyzji z dnia 1 października 2015 r., bez konieczności uprzedniego rozstrzygnięcia w przedmiocie przyznania prawa użytkowania wieczystego. Kontroli Sądu nie podlegała bowiem zarówno decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 1 października 2015 r. i poprzedzające ją postępowanie administracyjne.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wywiodła Wiesława Morzycka zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a. w związku z art. 79 § 1 pkt 4, art. 127 § 3 i art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. przez nieuchylenie zaskarżonego orzeczenia z dnia 22 września 2017 r. w przedmiocie utrzymania w mocy postanowienia o zawieszeniu postępowania, w sytuacji gdy postępowanie, na które powołują się organy administracji publicznej nie ma wpływu na przedmiot niniejszego postępowania.

Wskazując na powyższy zarzut wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie, a także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej powyższe zarzuty szerzej umotywowano.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik postępowania Jakub Milewski wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, zaskarżonego postanowienia i poprzedzającego postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 kwietnia 2017 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się zasadna.

Na wstępie należy zauważyć, iż sprawę niniejszą rozpoznano na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15z⁴ ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. poz. 1842 ze zm.), który pozwala przewodniczącemu zarządzić przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, jeżeli uzna rozpoznanie sprawy za konieczne, a przeprowadzenie wymaganej przez ustawę rozprawy mogłoby wywołać nadmierne zagrożenie dla zdrowia osób w niej uczestniczących i nie można przeprowadzić jej na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. Powyższa regulacja nie przewiduje konieczności uzyskania zgody strony na rozpoznanie sprawy w powyższym trybie.

2012 r., II SA/Ke 622/12; wyrok WSA w Krakowie z dnia 26 marca 2012 r., II SA/Kr 111/12, www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Kwestia ta ma kluczowe znaczenie dla oceny zaskarżonego postanowienia.

Sąd I instancji, a wcześniej Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji dopatryli się uzależnienia rozpatrzenia niniejszej sprawy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia dotyczącego kwestii tytułu prawnego skarżącej do budynku znajdującego się na nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marymonckiej 49. Trafnie wskazuje skarga kasacyjna, iż powyższa kwestia, w okolicznościach niniejszej sprawy, nie ma bezpośredniego związku przyczynowego ze sprawą stwierdzenia nieważności decyzji kanalizacyjnej wydanej wobec ww. nieruchomości, w części dotyczącej budynku mieszkalnego z wyłączeniem ośmiu sprzedanych mieszkań. W powyższym zakresie nie można bowiem zgodzić się z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Sądem I instancji, iż dla możliwości rozstrzygnięcia sprawy nieważnościowej dotyczącej decyzji komunalizacyjnej, konieczne jest wyjaśnienie kwestii tytułu prawnego do budynku znajdującego się na ww. nieruchomości, co winno nastąpić przez rozpoznanie wniosku złożonego w trybie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego.

Z niekwestionowanych okoliczności sprawy wynika, iż decyzje rozstrzygające o zasadności wniosku dekretowego, dotyczącego ww. nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marymonckiej 49, zostały wyeliminowane z obrotu prawnego na skutek stwierdzenia ich nieważności decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 9 grudnia 1999 r. nr KOC/1116/99. Tym samym po stronie Prezydenta m.st. Warszawy powstał obowiązek rozpatrzenia wniosku w trybie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, złożonego przez poprzednika prawnego skarżącej. Obowiązek ten pozostaje aktualny bowiem powyższy wniosek nie został dotychczas rozpoznany, a to oznacza, iż dla określenia własności budynku znajdującego się na przedmiotowej nieruchomości miarodajny pozostaje przepis art. 5 dekretu warszawskiego. Stanowi on, iż budynki oraz inne przedmioty, znajdujące się na gruntach, przechodzących na mocy tegoż dekretu na własność gminy m.st. Warszawy, pozostają własnością dotychczasowych właścicieli, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Powyższe oznacza, iż od chwili wejścia w życie dekretu warszawskiego na własność gminy m.st. Warszawy przeszła jedynie własność gruntów (art. 1 w związku z art. 5 dekretu warszawskiego), zaś budynki znajdujące się na nieruchomości stawały się przedmiotem odrębnej własności dotychczasowego

Postępowanie kasacyjne oparte jest na zasadzie związania Naczelnego Sądu Administracyjnego granicami skargi kasacyjnej i podstawami zaskarżenia wskazanymi w tej skardze. Zakres sądowej kontroli instancyjnej jest zatem określony i ograniczony wskazanymi w skardze kasacyjnej przyczynami wadliwości prawnej zaskarżonego wyroku sądu I instancji. Jedynie w przypadku, gdyby zachodziły przesłanki, powodujące nieważność postępowania sądowoadministracyjnego, określone w art. 183 § 2 p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny mógłby podjąć działania z urzędu, niezależnie od zarzutów wskazanych w skardze kasacyjnej. W niniejszej sprawie nie stwierdzono takich przesłanek.

Przechodząc zatem do oceny zarzutu kasacyjnego należy podzielić pogląd Sądu I instancji, iż istota sporu powstałego w niniejszej sprawie sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy postępowanie w przedmiocie rozpoznania wniosku dekretowego jest zagadnieniem wstępnym względem postępowania nieważnościowego dotyczącego decyzji komunalizacyjnej. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż rozstrzygnięcie powyższej kontrowersji winno nastąpić w oparciu o okoliczności konkretnej sprawy. W zaskarżonym wyroku, pomimo poprawnie zarysowanego pola sporu, nie udało się dojść do puenty uwzględniającej wszystkie okoliczności sprawy.

Uwagi dotyczące legalności zaskarżonego wyroku należy rozpocząć od wskazania, iż ujawnione w sprawie zagadnienie, aby można było identyfikować jako zagadnienie wstępne w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., winno mieć taki charakter, że od jego rozstrzygnięcia w ogóle zależy możliwość rozpatrzenia sprawy administracyjnej, nie zaś zależy tylko sposób jej rozstrzygnięcia, a zatem, czy w sprawie wydane zostanie decyzja o określonej treści, w szczególności pozytywna dla strony (vide: M.Romańska [w:] H.Knysiak-Sudyka (red.), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, WKP 2019, wyd. II, uwagi do art.97; L.Klat-Wertelecka, Zagadnienie wstępne jako przesłanka zawieszenia postępowania administracyjnego [w:] Administracja i prawo administracyjne u progu trzeciego tysiąclecia. Materiały konferencji naukowej katedr prawa i postępowania administracyjnego, Łódź 2000, s. 183-193; wyrok NSA z dnia 26 stycznia 1993 r., II SA 1678/92, ONSA 1994/2/55; uchwała składu pięciu sędziów NSA z dnia 3 czerwca 1996 r., OPK 14/96, ONSA 1997/1/11; wyrok NSA z dnia 8 lipca 2008 r., II OSK 792/07; wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2017 r., II GSK 2690/15; wyrok WSA w Warszawie z dnia 26 października 2015 r., II SA/Wa 986/15; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 20 grudnia 2016 r., II SA/Po 861/16; wyrok WSA w Kielcach z dnia 19 grudnia

właściciela. Dekret warszawski wprowadzał bowiem czasowe odstępstwo od zasady *superficies solo cedit*, które „utrzymało” się w razie uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 7 ust. 1 tegoż dekretu. Natomiast w wypadku odmowy uwzględnienia wniosku dekretowego albo bezskutecznego upływu terminu do jego złożenia, budynek z powrotem stawał się częścią składową nieruchomości gruntowej, co następowało z mocy prawa (vide: wyrok NSA z dnia 13 stycznia 2010 r., I OSK 475/09, www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Miarodajny w tym zakresie pozostawał przepis art. 8 dekretu warszawskiego stanowiący, iż w razie nieprzyznania dotychczasowemu właścicielowi gruntu wieczystej dzierżawy lub prawa zabudowy, wszystkie budynki położone na gruncie przechodzą na własność gminy, która obowiązana jest wypłacić właścicielowi stosowne odszkodowanie za budynki nadające się do użytkowania lub naprawy. Z powyższych uwag należy wyprowadzić konkluzję, iż dotychczasowy właściciel nieruchomości warszawskiej pozostaje właścicielem budynku przynajmniej do czasu rozpoznania wniosku dekretowego (wyrok NSA z dnia 24 kwietnia 2008 r., I OSK 264/08, www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Mając zatem na uwadze, iż aktualnie w obrocie prawnym brak jest rozstrzygnięcia wniosku złożonego w trybie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, ocena tycząca własności budynku posadowionego na nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Marymonckiej 49, winna zostać dokonana z uwzględnieniem normy prawnej art. 5 w związku z art. 8 dekretu warszawskiego. Treść tych przepisów nie wzbudza wątpliwości i w okolicznościach badanej sprawy jasno wskazuje na dawnego właściciela nieruchomości warszawskiej (jego następców prawnych) jako na właściciela nieruchomości budynkowej. Aktualny stan sprawy nie wskazuje na to aby kwestia ta mogła stanowi zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. Na gruncie powyższych regulacji brak jest obecnie wątpliwości co do osoby właściciela powyższej nieruchomości budynkowej, a w konsekwencji brak jest także bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy rozpatrzeniem wniosku dekretowego, a kwestią nieważności decyzji komunalizacyjnej. Z powyższych regulacji dekretu warszawskiego nie można wyprowadzić wniosku, iż stwierdzenie nieważności odmownego orzeczenia dekretowego przywraca wnioskodawcy (następcy prawnemu) jedynie uprawnienie do ubiegania się o ustanowienie użytkowania wieczystego i nie wpływa na prawo własności nieruchomości budynkowej. Wyeliminowanie ze skutkiem *ex tunc* rozstrzygnięcia odmawiającego uwzględnienia wniosku dekretowego nie może

powodować zachowania skutków takiego rozstrzygnięcia. Powyższe wynika z samej istoty instytucji stwierdzenia nieważności (vide: uchwała TK z dnia 14 września 1994 r., W 5/94, OTK 1994/II/44; uchwała składu siedmiu sędziów NSA z dnia 13 listopada 2012 r., I OPS 2/12, www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Tym samym stwierdzenie nieważności odmownego orzeczenia dekretowego prowadzi do restytucji sytuacji prawnej jaka miała miejsce przez rozstrzygnięciem wniosku dekretowego.

Rzecz jasna nieuwzględnienie wniosku dekretowego wykreuje sytuacją prawną odmienną od tej aktualnie istniejącej. Okoliczność ta nie stanowi jednak obecnie tamy dla możliwości rozstrzygnięcia wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji komunalizacyjnej dotyczącej budynku położonego na nieruchomości objętej wnioskiem dekretowym. Wskazuje natomiast na możliwość odmiennego rozstrzygnięcia sprawy nieważności decyzji komunalizacyjnej. Powyższe nie stanowi podstawy do zawieszenia postępowania w trybie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. Trafny zatem okazał się zarzut kasacyjny naruszenia w toku postępowania administracyjnego przepisu art. 79 § 1 pkt 4 w związku z art. 127 § 3 i art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., czego nie dostrzegł Sąd I instancji oddalając skargę.

Z powyższych powodów Naczelny Sąd Administracyjny zaskarżony wyrok uchylił, a uznając, iż istota sprawy jest dostatecznie wyjaśniona rozpoznał skargę uchylając zarówno zaskarżone postanowienie i poprzedzające je postanowienie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 kwietnia 2017 r. nr DAP-WPK-727-1347/2016/ICh (art. 188 w związku z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) P.p.s.a.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie 200 i art. 203 pkt 1 w związku z art. 205 § 2 P.p.s.a.



Na oryginale właściwe podpisy
Ze zgodnością z oryginałem